

Arrest

nr. 247 564 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1995 te Wad Sharife, Soedan.

Op 9 maart 2017 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming beweerde u de Eritrese nationaliteit te bezitten en de militaire dienstplicht in Eritrea te vrezen. Op 4 oktober 2017 nam het CGVS echter volgende beslissing: weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het CGVS oordeelde dat u er niet in geslaagd was uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, net als uw beweerde verblijf in en uw beweerde illegale vertrek uit Eritrea. U tekende op 9 november 2017 beroep aan tegen de genomen beslissing van het CGVS. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verwierp echter uw beroep op 29 maart 2018.

Op 25 oktober 2018 diende u een **tweede** verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS besliste op 12 augustus 2019 om uw tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren zodat het door u naar voren gebrachte nieuwe element in het kader van uw tweede verzoek ten gronde onderzocht kon worden. In het kader van uw tweede verzoek geeft u aan in 2018 bevallen te zijn van een dochter in België. U blijft erbij de Eritrese nationaliteit te bezitten en haalt aan dat u niet naar Eritrea terug kan, onder meer omdat u vreest dat uw dochter er besneden zal worden. Ter staving van uw tweede verzoek legt u een kopie van de identiteitskaarten van uw ouders neer, een kopie uw Eritrese 'residence card' en een kopie van de Nederlandse verblijfskaart van uw broer. Uw advocaat bezorgde het CGVS na het persoonlijke onderhoud eveneens een medisch attest waarin vermeld wordt dat uw dochter niet besneden is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft de nieuwe elementen die u aanhaalt in het kader van uw tweede verzoek dient het volgende opgemerkt te worden. U verklaart voor het CGVS in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming dat u in België bevallen bent van een dochter en dat u vreest dat zij het slachtoffer zal worden van vrouwelijke genitale verminking na een eventuele terugkeer naar Eritrea (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 11 september 2019, p.8 en p.12). U legt eveneens een kopie van uw Eritrese 'residence card' neer om uw Eritrese nationaliteit te staven. Tot slot verklaart u België niet te hebben verlaten sinds het afsluiten van de procedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde dat u niet aannemelijk kon maken over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Zo was uw kennis over uw beweerde dorp van herkomst, over de omgeving rond dit dorp maar ook over evidente Eritrese maatschappelijke (leef)aspecten ruim ontoereikend te noemen. U slaagde er in het kader van uw eerste verzoek evenmin in om uw beweerde illegale vertrek uit Eritrea aannemelijk te maken. Bijgevolg besloot het CGVS dat u er niet in geslaagd was uw Eritrese herkomst aannemelijk te maken en u geen beschermingsstatuut toe te kennen. U tekende vervolgens beroep aan tegen deze beslissing van het CGVS, maar de RvV verwierp uw ingediende beroep.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw beweerde Eritrese 'residence card' neer net als de kopieën van twee Eritrese identiteitskaarten van uw ouders (zie administratief dossier). U geeft aan dat u deze identiteitsdocumenten reeds heeft voorgelegd in het kader van uw eerste verzoek. In het kader van deze eerste aanvraag heeft u inderdaad een kopie voorgelegd van twee Eritrese identiteitskaarten van personen van wie u beweert dat ze uw ouders zijn. Het CGVS oordeelde echter dat uit de vertaling van de door u neergelegde kopieën blijkt dat de identiteitskaart van de persoon van wie u beweert dat het uw moeder zou zijn, afgeleverd werd in Kassala [Soedan] op 02-02-1993, en dat erop vermeld staat dat deze persoon in Kassala woont. Wat betreft de identiteitskaart van de persoon van wie u oppert dat het uw vader zou zijn, blijkt dat deze identiteitskaart afgeleverd werd in Wad Sharife [Soedan] op 11-02-1993, en dat erop vermeld staat dat deze persoon te Wad Sharife woont. De door u neergelegde kopieën van de identiteitskaarten van de personen van u wie oppert dat het uw ouders zouden zijn, tonen bijgevolg enkel aan dat deze op het moment van de uitgifte van de kaart niet in Eritrea woonden.

Wat betreft de door u voorgelegde kopie van uw beweerde Eritrese 'residence card' dient vooreerst opgemerkt te worden – zoals reeds gedaan werd in het kader van uw eerste verzoek – op de grote schaal van corruptie, zowel binnen als buiten Eritrea, wat betreft alle vormen van Eritrese identiteitsdocumenten, hetgeen het nagenoeg onmogelijk maakt de authenticiteit van Eritrese documenten na te gaan. Bovendien gaat het slechts om een kopie waarvan de bewijswaarde uiterst gering is, gezien dergelijke kopieën met het nodige knip- en plakwerk eenvoudigweg aangepast kunnen worden. Bovendien slaagt u er tijdens uw persoonlijk onderhoud niet in precies aan te geven op welke manier u dit document in Eritrea verkregen zou hebben. Eerst antwoordt u ontwijkend op deze vraag door te stellen dat je met dit document van de ene naar de andere plaats kan gaan in Eritrea (zie notities CGVS, p.6). Vervolgens antwoordt u dat u zich niet herinnert op welke manier u deze kaart heeft verkregen (zie notities CGVS, p.6). Bovendien is uw geboortejaar vermeld op dit document verschillend van het geboortejaar zoals door u opgegeven in het kader van uw eerste verzoek (1995 in plaats van 1997 zoals u eerder had opgegeven). Deze kopie van uw beweerde Eritrese 'residence card' slaagt er bijgevolg niet in om uw voorgehouden Eritrese nationaliteit aan te tonen. Verder geeft u aan dat uw neef in België wel erkend werd als vluchteling. U legde een kopie van zijn verblijfskaart neer tijdens uw interview voor de DVZ. Wanneer u gevraagd wordt waar u en uw neef elkaar voor het eerst ontmoet hebben, geeft u aan dat dit in Italië was. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat uw neef verklaard had dat jullie elkaar voor het eerst ontmoet hadden in Soedan (na zijn vlucht uit Eritrea), verandert u uw verklaringen door te stellen dat u bedoelt dat jullie elkaar echt hebben leren kennen in Eritrea (zie notities CGVS, p.11). U wordt ook gewezen op de vaststelling dat uw neef veel meer (details) kon vertellen over zijn leven in Eritrea in tegenstelling tot uzelf waarop u antwoordt dat uw neef veel ouder is en dat u nog jong was toen u Eritrea verliet. Rekening houdend met uw verklaring dat u Eritrea zou hebben verlaten in 2015 zou dit betekenen dat u Eritrea verlaten heeft op twintigjarige leeftijd (volgens uw geboortejaar zoals vermeld op de door u neergelegde 'residence card') of op achttienjarige leeftijd (volgens uw geboortejaar zoals door u opgegeven in het kader van uw eerste verzoek). Gegeven beide leeftijden mag redelijkerwijze verwacht worden dat u gedetailleerd en doorleefd zou kunnen vertellen over uw persoonlijke leven in Eritrea en de Eritrese maatschappij en context (wat u duidelijk niet kon zoals blijkt uit de ruim gemotiveerde beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek). Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede verzoek werden u opnieuw enkele vragen gesteld over uw beweerde Eritrese herkomst. Ook op deze vragen kon u niet overtuigend antwoorden. Integendeel, u gaf zelfs tegenstrijdige antwoorden over uw persoonlijke leven in Eritrea, in vergelijking met uw verklaringen tijdens de procedure van uw eerste verzoek. Zo geeft u in het kader van uw tweede verzoek aan dat u nooit naar school bent geweest in Eritrea (zie notities CGVS, p.6) terwijl in het kader van uw eerste verzoek aangegeven had tot de vijfde graad naar school te zijn geweest (zie beslissing CGVS, dossier 1711889). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt geeft u aan zich vergist te hebben tijdens uw interview in het kader van uw eerste verzoek (zie notities CGVS, p.6) wat in geen geval overtuigend overkomt – zeker gegeven de informatie die stelt dat de schoolplicht geldt voor Eritrese jongeren voor de eerste tot de vijfde graad (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Evenmin slaagt u erin uw beweerde dorp van herkomst te situeren in Eritrea (zie notities CGVS, p.7). Aangezien het in deze om een tweede verzoek om internationale bescherming betreft (en het CGVS reeds in het kader van uw eerste verzoek reeds ruim beargumenteerd heeft dat u uw Eritrese herkomst niet aannemelijk kon maken) is het bijgevolg aan u om het tegendeel aan te tonen – dat u wel over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. **Uit voorgaande vaststellingen kan echter geconcludeerd worden dat u er niet in slaagt de door het CGVS geuite conclusie in het kader van uw eerste verzoek om te buigen, niet door enige overtuigende verklaringen, noch door enig (begin van) materieel bewijs.** Het CGVS blijft bijgevolg bij de vaststelling dat u er niet in slaagt uw Eritrese herkomst aannemelijk te maken.

Wat betreft het door aangehaalde nieuwe element – met name een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) betreffende uw in België geboren dochter – dient het volgende opgemerkt te worden. Opdat het CGVS een beoordeling en evaluatie kan uitvoeren in het kader van een dergelijke ingeroepen vrees is het ten eerste erg belangrijk dat u een correct en werkelijk zicht geeft op uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf. Zoals hierboven reeds uitgebreid aangehaald (net zoals in het kader van uw eerste verzoek) komt echter duidelijk naar voren dat u niet aan deze verplichting voldoet. U blijft in het kader van uw tweede verzoek volhouden dat u in Eritrea gewoond heeft en opgegroeid bent zonder deze bewering te kunnen staven, niet door enige overtuigende verklaringen, noch door enige overtuigende documenten. U verklaart dat uw dochter het slachtoffer zal worden van vrouwelijke genitale verminking bij terugkeer naar Eritrea – terwijl u anderzijds niet kan aantonen ooit in Eritrea te hebben gewoond of er te zijn opgegroeid. Wanneer u gevraagd wordt ten opzichte van wie u deze vrees aanhaalt, of met andere woorden wie u precies vreest, haalt u eerst algemeen aan dat het door vrouwen gebeurt (zie notities CGVS, p.14).

Gevraagd over wie u het heeft, of het om uw moeder gaat, antwoordt u dat dat het onder andere uw moeder kan zijn, maar dat ze ook andere vrouwen erbij kunnen halen (zie notities CGVS, p.14). Gevraagd of u zelf het slachtoffer van VGV bent geworden in het verleden, antwoordt u positief (zie notities CGVS, p.14). Gevraagd wanneer dit gebeurd is, welke leeftijd u toen had, antwoordt u dat u het niet meer weet, maar dat u erg jong moet geweest zijn (zie notities CGVS, p.14). Gevraagd waar u toen woonde, antwoordt u dat u nog in Soedan woonde, in Wad Sharife (zie notities CGVS, p.14). Uw advocaat bezorgde het CGVS een ingevuld medisch attest dat aantoont dat uw dochter niet besneden is (zie groene map, administratief dossier). Een ingevuld medisch attest waarin bevestigd wordt dat u ooit het slachtoffer bent geweest van VGV heeft het CGVS tot op heden echter nooit ontvangen. **U staaft met andere woorden niet dat u ooit het slachtoffer bent geweest van VGV, maar vooral, u slaagt er niet in een mogelijke actor tot vervolging te identificeren – aangezien u geen werkelijk zicht geeft op uw herkomst.** Wat dit laatste betreft, dient bovendien opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de prevalentie van VGV erg verschilt bij de etnische groep Tigrinya (waartoe u beweert te behoren) in Eritrea leven en in andere landen (zie COI Focus, 'Eritrée, Ethiopie, Prévalence des mutilations génitales féminines (MGF) dans l'ethnie Tigrigna, dd. 30 augustus 2019). De prevalentiegraad van VGV bij de Tigrinya in Eritrea bedraagt rond de 83%, terwijl die in Ethiopië rond 25% schommelt (wat op het belang wijst dat u een correct zicht geeft uw op uw werkelijke herkomst). De vaststelling dat u er niet in slaagt een zicht te geven op uw werkelijke herkomst leidt er dan ook toe te stellen dat het CGVS uw aangehaalde vrees ten opzichte van uw dochter als ongegrond dient te bepalen. Niet alleen zijn uw verklaringen over de aangehaalde vrees ten opzichte van dochter erg algemeen, het is vooral de vaststelling dat u geen zicht geeft op uw nationaliteit en eerdere plaatsen van verblijf die ertoe leidt dat het CGVS deze aangehaalde vrees (aangaande uw dochter) als ongegrond dient te bepalen.

Uit het voorgaande dient dan ook afgeleid te worden dat u er vooreerst niet in slaagt uw beweerde Eritrese herkomst aannemelijk te maken. U legt geen nieuwe elementen neer die de beoordeling van het CGVS in deze in het kader van uw eerste verzoek zouden kunnen ombuigen. De door u aangehaalde vrees betreffende uw dochter dient dan ook als ongegrond beoordeeld te worden aangezien u geen zicht geeft op uw werkelijke herkomst.

De door u neergelegde documenten – die hierboven reeds werden besproken (de kopieën van de Eritrese identiteitskaarten van uw ouders, de kopie van uw beweerde Eritrese 'residence card' en het medische attest betreffende uw dochter) – kunnen bovenstaande aangehaalde conclusie niet ombuigen. **Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "artikelen 48/3, 48/4, 57/5quater en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 EVRM, schending van de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht, schending van artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen".

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

"- In de bestreden beslissing wordt hoofdzakelijk verwezen naar de 'ongeloofwaardige verklaringen' van verzoekster, terwijl zij verschillende stukken voorlegt die niet worden onderzocht en ook onmiddellijk worden afgewezen als hebbende beperkte bewijswaarde.

Het is bijzonder eigenaardig dat de CG stelt dat de voorgelegde juridische stukken niet overtuigen en een geringe bewijswaarde hebben terwijl er geen deugdelijk onderzoek naar gedaan is. Men stelt inzake het verblijfsdocument (residence card) enkel dat er veel valse stukken in omloop zijn (omwille van corruptie) en dat de bewijswaarde van een kopie uiterst gering is. Deze argumentatie is echter niet voldoende om de stuk(ken) niet in overweging te nemen.

De bestreden beslissing is op dit punt onvoldoende gemotiveerd en schendt de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing is tot stand gekomen zonder grondig onderzoek van de stukken en bijgevolg werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

- Verzoekster heeft bovendien verschillende stukken voorgelegd die ofwel niet in overweging worden genomen en besproken worden ofwel volgens de verwerende partij niet door de verzoekster werden overgemaakt. Verzoekster heeft een kopie van de Nederlandse verblijfskaart van haar broer (die asiel aanvraag in Nederland en erkend werd als politiek vluchteling) en kopie van een medisch attest waaruit blijkt dat verzoekster slachtoffer is geworden van VGV, overgemaakt aan de diensten van het CGVS.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de Nederlandse verblijfskaart van de broer die door verzoekster werd overgemaakt. Haar broer is in Nederland erkend als politiek vluchteling. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat er geen rekening kan worden gehouden met de Nederlandse verblijfskaart van haar broer die wél verblijf heeft bekomen in Nederland.

Meer opmerkelijk is dat in de bestreden beslissing staat te lezen dat het CGVS geen medisch attest inzake VGV van verzoekster mocht ontvangen terwijl dit op 19 september 2019 rechtstreeks aan de dossierbehandelaar werd overgemaakt, zie email in bijlage. Uit dat medisch attest blijkt duidelijk dat verzoekster slachtoffer is geworden van VGV.

Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu het door verzoekster aangehaalde element in haar aanvraag geenszins wordt beantwoord. (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006).

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

- Artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: [...]

Verzoekster heeft op datum van het interview en op de burelen van de verwerende partij kopie van het administratief dossier opgevraagd doch er werd geen kopie overgemaakt aan de verzoekster. Kopie werd ook niet overgemaakt op hetzelfde ogenblik als de betekening van de bestreden beslissing. Kopie van het administratief dossier werd pas overgemaakt op 10 januari 2020 nadat een twee keer, na ontvangst van de beslissing op kantoor van de raadsman van verzoekster, verzocht werd om een kopie. De bestreden beslissing schendt artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet.

- Verzoekster vreest bij terugkeer dat haar dochter zal worden besneden, een gangbare praktijk in Eritrea.

Verzoekster heeft duidelijk haar vrees geuit voor de besnijdenis van haar dochter.

Bij een terugkeer zal zij- een alleenstaande moeder- gevaar lopen, ze vreest voor haar leven, ze kan alleszins geen normaal leven leiden en zal gedwongen worden te leven aan de marge van de maatschappij, op de vlucht, zonder kansen, een leven in strijd met artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing is de CG niet nagegaan of verzoekster wel in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, wat zoals uiteengezet zeker het geval is.

De bestreden beslissing schendt artikel 48/4 VW en het materiële motiveringsbeginsel door hieromtrent niet te motiveren. Tevens dient de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te worden vastgesteld omdat er helemaal geen onderzoek is gedaan naar de mogelijkheden van subsidiaire bescherming.

Verzoekster wordt bij een terugkeer blootgesteld aan de schending van de meest fundamentele mensenrechten, namelijk recht op lichamelijke integriteit en recht op leven.

Conclusie

In het licht van het voorgaande vraagt verzoekster dan ook dat zij zou worden gehoord door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de Raad de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vernietigt en het dossier terugstuurt naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alleszins de bestreden beslissing hervormt en verzoekster erkent als politiek vluchteling minstens haar het subsidiaire beschermingsstatuut verleent."

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een e-mail van 19 september 2019 van haar raadsman gericht aan het CGVS en een medisch attest van 13 september 2019 inzake verzoeksters besnijdenis.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Verzoekster voert een schending aan van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet, omdat ze pas op 10 januari 2020 een kopie van het administratief dossier ontvangen heeft, nadat ze hier tweemaal om verzocht heeft én de bestreden beslissing reeds betekend was.

Te dezen blijkt dat artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet de notities van het persoonlijk onderhoud aanbelangt, en niet het gehele administratief dossier, zodat de schending van deze bepaling niet dienstig wordt aangevoerd. De Raad kan daarenboven vaststellen dat verzoekster wel degelijk kennis heeft kunnen nemen van de notities van het persoonlijk onderhoud, nu zij ook gebruik gemaakt heeft van de procedure zoals vervat in artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet (zie formulier “aanvraag: kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5^{quater} van de vreemdelingenwet”).

Hoe dan ook laat het inzagerecht verzoekster toe om haar dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren en blijkt uit de inhoud van het administratief dossier dat verzoekster een kopie van het administratief dossier heeft ontvangen bij e-mail van 10 januari 2020. Verzoekster was aldus in de mogelijkheid om kennis te nemen van het administratief dossier teneinde haar verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren.

In de mate dat verzoekster zou doelen op het feit dat zij niet geconfronteerd werd met de argumenten en de bijkomende informatie vooraleer de bestreden beslissing werd genomen door verweerder, dient zij erop gewezen te worden dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

8. Ingevolge verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 4 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geen geloof werd gehecht aan verzoeksters Eritrese nationaliteit, noch aan haar beweerde verblijf en illegale vertrek uit Eritrea. In de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat verzoeksters kennis over haar beweerde dorp van herkomst, over de omgeving rond haar dorp en over evidente Eritrese maatschappelijke (leef)aspecten ruim ontoereikend waren. Verzoekster diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen werd verworpen op 29 maart 2018.

In haar onderhavig, volgend verzoek om internationale bescherming volhardt verzoekster in haar Eritrese nationaliteit en stelt ze dat ze in geval van terugkeer naar Eritrea vreest dat haar dochter het slachtoffer zal worden van vrouwelijke genitale verminking (VGV).

9. Ter staving van haar Eritrese nationaliteit legt verzoekster in onderhavige procedure een aantal documenten neer, met name een fotokopie van haar Eritrese 'residence card', fotokopieën van twee Eritrese identiteitskaarten van haar ouders en een fotokopie van de verblijfskaart van haar neef die in België erkend werd als vluchteling.

In de bestreden beslissing wordt inzake deze documenten als volgt gemotiveerd:

"In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw beweerde Eritrese 'residence card' neer net als de kopieën van twee Eritrese identiteitskaarten van uw ouders (zie administratief dossier). U geeft aan dat u deze identiteitsdocumenten reeds heeft voorgelegd in het kader van uw eerste verzoek. In het kader van deze eerste aanvraag heeft u inderdaad een kopie voorgelegd van twee Eritrese identiteitskaarten van personen van wie u beweert dat ze uw ouders zijn. Het CGVS oordeelde echter dat uit de vertaling van de door u neergelegde kopieën blijkt dat de identiteitskaart van de persoon van wie u beweert dat het uw moeder zou zijn, afgeleverd werd in Kassala [Soedan] op 02-02-1993, en dat erop vermeld staat dat deze persoon in Kassala woont. Wat betreft de identiteitskaart van de persoon van wie u oppert dat het uw vader zou zijn, blijkt dat deze identiteitskaart afgeleverd werd in Wad Sharife [Soedan] op 11-02-1993, en dat erop vermeld staat dat deze persoon te Wad Sharife woont. De door u neergelegde kopieën van de identiteitskaarten van de personen van u wie oppert dat het uw ouders zouden zijn, tonen bijgevolg enkel aan dat deze op het moment van de uitgifte van de kaart niet in Eritrea woonden. Wat betreft de door u voorgelegde kopie van uw beweerde Eritrese 'residence card' dient vooreerst opgemerkt te worden – zoals reeds gedaan werd in het kader van uw eerste verzoek – op de grote schaal van corruptie, zowel binnen als buiten Eritrea, wat betreft alle vormen van Eritrese identiteitsdocumenten, hetgeen het nagenoeg onmogelijk maakt de authenticiteit van Eritrese documenten na te gaan. Bovendien gaat het slechts om een kopie waarvan de bewijswaarde uiterst gering is, gezien dergelijke kopieën met het nodige knip- en plakwerk eenvoudigweg aangepast kunnen worden. Bovendien slaagt u er tijdens uw persoonlijk onderhoud niet in precies aan te geven op welke manier u dit document in Eritrea verkregen zou hebben. Eerst antwoordt u ontwijkend op deze vraag door te stellen dat je met dit document van de ene naar de andere plaats kan gaan in Eritrea (zie notities CGVS, p.6). Vervolgens antwoordt u dat u zich niet herinnert op welke manier u deze kaart heeft verkregen (zie notities CGVS, p.6). Bovendien is uw geboortjaar vermeld op dit document verschillend van het geboortjaar zoals door u opgegeven in het kader van uw eerste verzoek (1995 in plaats van 1997 zoals u eerder had opgegeven). Deze kopie van uw beweerde Eritrese 'residence card' slaagt er bijgevolg niet in om uw voorgehouden Eritrese nationaliteit aan te tonen. Verder geeft u aan dat uw neef in België wel erkend werd als vluchteling. U legde een kopie van zijn verblijfskaart neer tijdens uw interview voor de DVZ. Wanneer u gevraagd wordt waar u en uw neef elkaar voor het eerst ontmoet hebben, geeft u aan dat dit in Italië was. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat uw neef verklaard had dat jullie elkaar voor het eerst ontmoet hadden in Soedan (na zijn vlucht uit Eritrea), verandert u uw verklaringen door te stellen dat u bedoelt dat jullie elkaar echt hebben leren kennen in Eritrea (zie notities CGVS, p.11). U wordt ook gewezen op de vaststelling dat uw neef veel meer (details) kon vertellen over zijn leven in Eritrea in tegenstelling tot uzelf waarop u antwoordt dat uw neef veel ouder is en dat u nog jong was toen u Eritrea verliet. Rekening houdend met uw verklaring dat u Eritrea zou hebben verlaten in 2015 zou dit betekenen dat u Eritrea verlaten heeft op twintigjarige leeftijd (volgens uw geboortjaar zoals vermeld op de door u neergelegde 'residence card') of op achttienjarige leeftijd (volgens uw geboortjaar zoals door u opgegeven in het kader van uw eerste verzoek). Gegeven beide leeftijden mag redelijkerwijze verwacht worden dat u gedetailleerd en doorleefd zou kunnen vertellen over uw persoonlijke leven in Eritrea en de Eritrese maatschappij en context (wat u duidelijk niet kon zoals blijkt uit de ruim gemotiveerde beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek)."

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat er geen deugdelijk onderzoek is gedaan met betrekking tot de door haar neergelegde 'residence card', nu er slechts wordt gesteld dat er veel valse stukken in omloop zijn en de bewijswaarde van een fotokopie gering is. Verzoekster gaat echter voorbij aan de afdoende en omstandige motivering aangaande de door haar voorgelegde 'residence card' in de bestreden beslissing. Immers wordt niet alleen gewezen op de grote schaal van corruptie inzake Eritrese identiteitsdocumenten en op het gegeven dat de bewijswaarde van een fotokopie uiterst gering is, maar wordt tevens vastgesteld dat verzoekster niet kan aangeven op welke manier ze dit document in Eritrea zou verkregen hebben alsook dat het geboortjaar vermeld op dit document verschilt van het geboortjaar dat verzoekster verklaarde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus wel degelijk dat de 'residence card' deugdelijk werd onderzocht, zodat er op dit punt geen grond is tot het vernietigen van de bestreden beslissing.

10. Verder voert verzoekster aan dat ze een fotokopie van de Nederlandse verblijfskaart van haar broer heeft voorgelegd, maar dat deze niet in overweging werd genomen en besproken.

Inzake de fotokopie van de Nederlandse verblijfskaart van haar broer merkt verweerder ter terechtzitting op dat deze verblijfskaart op geen enkel moment in onderhavige procedure door verzoekster werd neergelegd. De Raad stelt vast dat dit stuk zich inderdaad niet in het administratief dossier bevindt. Hoewel uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij meende dit stuk te hebben neergelegd, werd haar door de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk kenbaar gemaakt dat de vermeende Nederlandse verblijfskaart van haar broer niet werd neergelegd in onderhavige procedure en zich niet in het bezit van de asielinstanties bevond ("Wat is zijn status in Nederland?", "Hij is erkend vluchteling.", "Hoe heeft hij de kopie van uw residentiekaart bekomen?", "Hij heeft het via zijn vrienden, via Facebook van daar gekregen, hij heeft het via IMO gestuurd.", "Heeft u een kopie van zijn verblijfskaart in Nederland?", "Ik heb het tijdens mijn eerste interview gegeven.", "Van uw broer?", "Ik heb alles gegeven, van mijn broer, en neef. En van mijn vader en moeder.", "We hebben enkel een kopie van uw residentiekaart en een kopie van de verblijfskaart van uw neef? Maar niet van uw broer in Nederland.", "Ik heb nochtans alles gegeven.", notities van het persoonlijk onderhoud van 11 september 2019 (hierna: notities), p. 5). Daarnaast dient opgemerkt dat bij e-mail van 10 januari 2020 een kopie van het administratief dossier werd overgemaakt aan verzoeksters raadsman. Uit voorgaande blijkt dat verzoekster op de hoogte is van het feit dat de Nederlandse verblijfskaart van haar broer zich niet in het administratief dossier bevindt en aldus niet voorligt ter beoordeling door de asielinstanties. Aangezien de bewijslast in beginsel op verzoekster rust en het verzoekster toekomt om in de mate van het mogelijke elementen aan te brengen ter staving van haar relaas, is dan ook redelijk te verwachten dat verzoekster het stuk in kwestie alsnog zou neerleggen, wat niet het geval is. Verweerder was derhalve niet in de mogelijkheid de Nederlandse verblijfskaart te onderzoeken en te beoordelen.

Hoe dan ook, en voor zover de persoon die in Nederland erkend werd als vluchteling daadwerkelijk verzoeksters broer is, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op basis van individuele merites dient te worden beoordeeld.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat de bestreden beslissing onder "A. Feitenrelaas" vermeldt dat verzoekster "een kopie van de Nederlandse verblijfskaart van uw broer" heeft neergelegd en geen melding maakt van de neergelegde kopie van de Belgische verblijfskaart van haar neef, maar onder "B. Motivering" wel de kopie van de verblijfskaart van haar neef, die in België werd als vluchteling werd erkend, bespreekt. De Raad stelt vast dat de vermelding van de Nederlandse verblijfskaart, alsook de nalatigheid de Belgische verblijfskaart te vermelden, onder "A. Feitenrelaas" een materiële vergissing betreft, nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen fotokopie van een Nederlandse verblijfskaart heeft neergelegd, maar wel een kopie van de Belgische verblijfskaart van haar neef. Verweerder bevestigt ter terechtzitting dat de vermelding van "een kopie van de Nederlandse verblijfskaart van uw broer" in de bestreden beslissing een materiële vergissing betreft.

11. Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing met recht en reden motiveert dat verzoeksters verklaringen aangaande haar Eritrese nationaliteit en herkomst niet overtuigend en de vaststellingen inzake de ongelooftwaardigheid van haar Eritrese nationaliteit in het kader van haar eerste verzoek niet kunnen wijzigen. Deze motivering luidt als volgt:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede verzoek werden u opnieuw enkele vragen gesteld over uw beweerde Eritrese herkomst. Ook op deze vragen kon u niet overtuigend antwoorden. Integendeel, u gaf zelfs tegenstrijdige antwoorden over uw persoonlijke leven in Eritrea, in vergelijking met uw verklaringen tijdens de procedure van uw eerste verzoek. Zo geeft u in het kader van uw tweede verzoek aan dat u nooit naar school bent geweest in Eritrea (zie notities CGVS, p.6) terwijl in het kader van uw eerste verzoek aangegeven had tot de vijfde graad naar school te zijn geweest (zie beslissing CGVS, dossier X). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt geeft u aan zich vergist te hebben tijdens uw interview in het kader van uw eerste verzoek (zie notities CGVS, p.6) wat in geen geval overtuigend overkomt – zeker gegeven de informatie die stelt dat de schoolplicht geldt voor Eritrese jongeren voor de eerste tot de vijfde graad (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Evenmin slaagt u erin uw beweerde dorp van herkomst te situeren in Eritrea (zie notities CGVS, p.7). Aangezien het in deze om een tweede verzoek om internationale bescherming betreft (en het CGVS reeds in het kader van uw eerste verzoek reeds ruim beargumenteerd heeft dat u uw Eritrese herkomst niet aannemelijk kon maken) is het bijgevolg aan u om het tegendeel aan te tonen – dat u wel over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Uit voorgaande vaststellingen kan echter geconcludeerd worden dat u er niet in slaagt de door het CGVS geuite conclusie in het kader van uw eerste verzoek om te buigen, niet door enige overtuigende verklaringen, noch door enig (begin van) materieel bewijs. Het CGVS blijft bijgevolg bij de vaststelling dat u er niet in slaagt uw Eritrese herkomst aannemelijk te maken.”.

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

12. Gelet op voorgaande slaagt verzoekster er niet in de vaststellingen aangaande haar ongeloofwaardige Eritrese nationaliteit en herkomst te weerleggen. De Raad hecht in navolging van de commissaris-generaal geen enkel geloof aan verzoeksters vermeende Eritrese nationaliteit en herkomst.

Ook waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat ze bij terugkeer als een alleenstaande moeder vreest voor haar leven, herneemt de Raad dat verzoekster haar Eritrese nationaliteit en herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat haar vrees niet ten aanzien van dit land kan onderzocht worden.

13. Verzoekster herneemt in het verzoekschrift dat zij in geval van terugkeer naar Eritrea vreest dat haar dochter zal worden besneden, wat bezwaarlijk een dienstige weerlegging vormt van de motieven in de bestreden beslissing. Ter ondersteuning van haar verklaringen legde verzoekster gedurende onderhavige procedure een medisch attest neer waaruit blijkt dat haar dochter niet besneden is. Zij legde tevens een medisch attest neer dat aantoonde dat zijzelf een besnijdenis type 1 heeft ondergaan (zie e-mail van 19 september 2019 en bijgevoegd medisch attest van 13 september 2019).

De Raad benadrukt dat verzoekster niet aantoonde dat zij afkomstig is uit Eritrea en evenmin aanduidt wat dan wel haar land van herkomst is, zodat niet kan worden aangenomen dat haar vrees voor VGV in hoofde van haar dochter ten aanzien van dit land moet worden onderzocht.

Bovendien bleef verzoekster steken in algemene verklaringen aangaande haar vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter en slaagde zij er niet in te concretiseren wie zij precies vreesde (notities, p. 14). Verzoekster maakt haar vrees voor VGV in hoofde van haar dochter niet aannemelijk.

Uit het feit dat verzoekster een besnijdenis type 1 heeft ondergaan in het verleden, zoals blijkt uit het medisch attest van 13 september 2019, kan – daargelaten verzoekster geen zicht biedt op haar ware land van herkomst – geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid. Verzoekster haalde evenmin elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten.

14. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

15. Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of verzoekster in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming echter op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen specifieke argumenten aan inzake de subsidiaire bescherming.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet zij enig verband met haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België of over de vraag of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land en regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS